

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Люди кличуть мене Борисюком, хоча я волів би зватись якось інакше, по-котячому — наприклад, Рудий. Мешкаю я у білому шатрі посеред великого міського парку. А ще донедавна опікувався тутешнім музеєм наук. Та відколи почалася війна, мусив шукати іншого прихистку. В музеї дітей зараз нема, а отже, і бутербродної ковбаски теж. Якщо по-правді, дітей нема майже ніде...

Моє помешкання схоже на будиночок ескімосів. Сюди щоранку сходяться гості з ковзанами й ключками для гри в хокей. Я люблю гостей і радо їх зустрічаю перед льодовою ареною. Гості з ключками й ковзанами вже добре мене знають, тому з порожніми руками ніхто не приходить. Хочеш почухати моє пузко — спочатку нагодуй.

Так було завжди, аж поки одного холодного ранку я не почув із сусіднього павільйону страх які противні голоси. Від них у мене шерсть ставала дибки і виникало непоборне бажання видертися на найвище дерево в парку. Із кожним днем голосів ставало більше. Зрештою я не витримав і підтюпцем побіг до заґратованого вікна, як справжній розвідник. Із нього чулося розпачливе скавуління.

Четверо з Яблунської

— Пф-ф-ф-ф! Ш-ш-ш-ш! Мрнью-у-у-у! Святий роял канін! — щойно я з'явився на підвіконні, всі кудлаті морди в кімнаті одразу мене помітили — і нумо дзявкати. Мушу визнати, що нишпорка з мене поганенький вийшов.

— Гр-р-р-р! Вав-вав-вав-вав! ГАВ! ГАВ! дзяв-гр-р-р-р-дзяв-дзяв-дзяв... — такої гучної зустрічі я геть не очікував. Собацюри — а це були, звісно, вони, — скочивши на всі лапи, гавкали, дзявкали, скавчали і завивали. Оце так вляпався по самі вуса!

За якийсь час до кімнати з розлюченими мордами зазирнула дівчина. Вона взялася їх заспокоювати: гладити, роздавати смаколики та чухати за вушками. От би й мені так! Хоча ні, краще я заховаюсь і не висовуватимуся, поки приборкувачка кудлатих не піде.

Зрештою, коли гамір стихився і дівчина залишила цих диких собацюр самих, я наважився знову вийти до них. Мені нестримно кортіло дізнатися, хто вони і чому їх замкнули в ці дерев'яні клітки. А головне: звідки ті прибули й навіщо?

Стриб — і я знову на підвіконні. Невгамовні морди загарчали, виструнчили свої хвостища і ледве стримувалися, щоб не кинутись до мене. На щастя, вікно заґратоване, тож я був у безпеці. Найважче тримати себе в лапах було чотирьом кругленьким круть-вертям, із пащ яких виривалось тихе скавуління. Їхні малі хвостики метляли з боку в бік, розмітаючи навсібіч сіно, яким була вкрита підлога в загорожі. Я обережно ступив крок, потім ще один, перевібив хвостом міцність ґрат і, нарешті, зручно вмовстившись, привітався:

— Слава Україні, кудлаті! Після цих слів собацюри стишили гарчання і втихомирили свої хвости.

— Бачу, що ви нетутешні, принаймні раніше вас тут точно не було. Коні були, корови. Свиней, овець та іншу худобу теж бачив у парку, щоправда, на стінах. А от щоб собак тримати в загорожах — зроду такого не було. Звідки ви і чого тут самі?

— Г-г-г-гер-р-р-роям слава-вав-вав! — дзявкнув чорнявий круть-верть із цуценячої «кімнати», на дверцятах якої висів список кличок та великими літерами напис «КАРАНТИН». За ним тупцяло ще троє малих, таких самих, тільки іншого кольору. — Ми не самі, ми разом! Привезли нас із Бучі, це недалеко звідси. Чув?

Судячи з дати народження, що була записана на дверцятах загорожі, усі вони були братиками і сестричками. Приїхали малі круть-верті нещодавно і поки що перебували на карантині, тобто окремо від інших тварин. Зазвичай таке трапляється, коли ти геть малий і тобі ще не зробили всі щеплення.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

— Та чув, усі чули...

— Ми народилися на Яблунській. Першим розплющив очі Балу, потім я, Білка, а за мною Оливка і Сніжок. Навколо нас із перших днів було багато людей. Вони всі, як і ми, тулилися одне до одного. Разом нам було тепло і солодко. А ще не страшно, коли нагорі раптом щось гупало.

Підвал, у якому ми народилися і ховалися від інших собак, раптом став укриттям і тимчасовим житлом для людей та їхніх тваринок. Тут не було яскравого світла і гучних звуків. На стелі мерехтіло кілька вогників, а ще люди постійно світили своїми яскравими екранами, боячись випустити їх із рук і пропустити важливе повідомлення. Інколи після цих повідомлень люди плакали, зойкали або тяжко зітхали. Бувало, що хтось виходив на вулицю, а коли повертався, від нього смерділо димом. Фе! Ми тягнули носами повітря, намагалися визначити, чим же пахне та велика небезпека, яка вигнала людей зі своїх домівок під землю. Вона смерділа згарищем, чорним і липким.

Людські дитинчата радо з нами гралися і навіть навчили кільком командам. Удень ми бігали і стрибали по вимощених на підлозі ковдрах. Проте вночі мусили лежати мовчки і не рухатися, тож нас навчили іншої гри — «завмри». Це коли не можна нічого робити, навіть дзявкати, щоб ніхто нагорі тебе не почув. Грати в «завмри» було нудно, але інколи доводилося. Що голосніше гупало нагорі, то частіше доводилося грати.

Мама теж грала з нами, а ще вчила нас ховатися й захищати своїх людей. Щоправда, ми так і не зрозуміли, як відрізнити